

[Alfred Jensen.]

udgifter, men som måtte opgives, fordi det politiske pres her på rigsdagen var for stort.

Det er en af grundene til, at vi ikke anser den foreslåede form i de to socialdemokratiske forslag for at være den bedste. Men jeg noterer, at der er almindelig enighed om, at lejeniveauet i nybyggeriet er altfor højt, og at der må træffes foranstaltninger for at få det ned. Det skulle glæde mig, om den diskussion, der har været her om licitationsbestemmelserne, kunne tjene til i nogen grad at bringe byggeomkostningerne ned. Det klarer selvfølgelig noget, men det klarer jo ikke den leje, som må betales i det byggeri, der allerede er opført, og det klarer vel heller ikke problemerne i byggeriet fremefter. Jeg ved nok, at der er nogen, som mener, at der egentlig ikke er noget særligt problem med lejen. Ministeren var i sin tale her inde på at understrege, at lejestigningen ikke var så stor som indtægtsstigningen, og jeg har set, at det udvalg, der blev nedsat for at arbejde med problemet om udligningen af huslejeniveauet i ældre og nye ejendomme, også er kommet til den opfattelse, at egentlig er huslejen ikke for høj. Man mener endog, at man er i stand til at give beviser for, at huslejen er lavere, end den var i 1939.

Man tager en faglært arbejder med gennemsnitsindtægt og viser, at hvis han flytter ind i socialt boligbyggeri nu i 1951 og man sammenligner hans forhold med en arbejders under samme vilkår i 1939, udgør hans husleje plus udgifter til belysning og brændsel, hvis han bor i hovedstaden, kun 25 pct. af hans indkomst, men ville i 1939 have udgjort 27 pct. I provinsen skulle forholdet være endda mere gunstigt for lejeren, idet han nu kun må svare 24 pct. af sin indkomst til de to poster i pristalsbudgettet: husleje, brændsel og belysning, hvorimod han i 1939 måtte betale 28 pct. Det ser smukt ud; men det er bare ikke rigtigt at stille det sådan op, for der er jo, som det ærede medlem hr. Ingvard Dahl gjorde opmærksom på, også andre udgifter, som arbejderen og manden med den lille indkomst ikke kan vride sig ud af, og det ærede medlem hr. Ingvard Dahl gjorde opmærksom på skattebetalingen. Ja, tager man de oplysninger, som udvalget har fremskaffet for skattestigningen, viser det sig, at der er en stigning på ca. 6 pct. af de pågældende indkomster. I virkeligheden

får vi det forhold, at manden med den lille indkomst, hvis han bor i hovedstaden, ikke på disse områder har en mindre udgift, men tværtimod en større udgift, end han havde dengang, idet vi kommer op på fra 37 pct. til ca. 41 pct. og for provinsens vedkommende fra 38 pct. til ca. 40 pct., og det vil altså sige, at der ikke er nogen lettelse, men at de omkostninger, en familie har, som den absolut må afholde — og det drejer sig både om skat og husleje —, er steget i en sådan grad, at man er nødt til at foretage indskrænkninger på andre områder. Forholdet er jo nemlig det, at udgiftsstigningen på andre felter er af en sådan beskaffenhed, at den overstiger stigningen på huslejen, og det vil sige, at lejeren ikke er så godt stillet som før, ej heller med huslejebetalingen.

Dernæst vil jeg gerne sige, at selvom det var tilfældet, at der var sådanne fald i det, man skal betale i faste omkostninger, er jeg absolut ikke enig i, at den husleje, der skulle betales i 1939, stod i rimeligt forhold til de indtægter, folk i almindelighed havde her i landet. Også dengang var huslejebeløbet en altfor stor udgift på et almindeligt budget. Jeg tror, der er enighed om i de videste kredse her i landet, at lejen i nybyggeriet er for høj, og at en nedbringelse er nødvendig. Jeg tror ikke alene, det gælder for det byggeri, der er i gang nu, og det, der kommer fremover, men også for det byggeri, der har fundet sted i de senere år. Der er heller ikke nogen, der er i tvivl om, at den eneste måde, spørgsmålet kan løses på, er, at der gives et tilskud fra statens side. Så kan man komme med de betragtninger, det ærede medlem hr. Helge Madsen gør gældende, at manden med den lille indkomst kommer til at betale tilskud til manden med den store indkomst. Det kan være rigtigt, men det er jo i så tilfælde skattelovgivningen, det er galt med, og ikke det, at man træder hjælpende til overfor en sådan ekstraordinær omstændighed, som den store husleje i nybyggeriet er, den husleje, som folk må betale, som ellers ikke har nogen mulighed for at få tag over hovedet.

Det skulle heller ikke være vanskeligt at finde frem til at lyde et sådant tilskud. Nu ser jeg meget vel, at det er mest moderne i øjeblikket at tale om huslejeskat og om, at denne skat har mange andre fordele end ligefrem at bringe lejen ned i det nyeste